

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/136/2020
Identifikačné číslo spisu: 6115216708
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6115216708.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Wüstenrot stavebná sporiteľňa a. s., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 77, IČO: 31 351 026, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovaným 1/ T. Š., bývajúcemu vo Z., E. XXX/XX, 2/ Q. R., bývajúcej v O., L. XXX/XX, Č. P., o zaplatenie 9 064,44 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14 C 274/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júna 2019 sp. zn. 16 Co 275/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co 275/2018-179 z 27. júna 2019 v zamietavom výroku v časti zmluvného úroku vo výške 7,29 % ročne zo sumy 9 064,44 eura od 29. mája 2015 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v rozsahu zrušenia mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 14 C 274/2015-145 z 25. apríla 2018 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 8 388,48 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29. mája 2015 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní po právoplatnosti rozhodnutia; vo zvyšnom rozsahu v sume 675,96 eura a v časti zmluvného úroku vo výške 7,79 % ročne zo sumy 9 064,44 eura od 29. mája 2015 do zaplatenia žalobu zamietol. Výslovil, že žalobkyňa má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86 %.

1.1. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uviedol, že medzi stranami sporu sa jedná o spotrebiteľský vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Konštatoval, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu obsahuje predpísané obligatórne náležitosti zákonom č. 129/2010 Z. z., vrátane určenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho ju nebolo možné považovať za zmluvu bez úrokov a

bez poplatkov. Žalovaní 1/ a 2/ sa dostali do omeškania so splátkou po dobu dlhšiu ako tri mesiace, a preto žalobkyňa v zmysle platne uzavretej zmluvy pristúpila k okamžitému zosplateniu úveru k 28. augustu 2015. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 8 388,48 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29. mája 2015 do zaplataenia. Vo zvyšku žalobu o zaplataenie 675,96 eura, zmluvných úrokov vo výške 7,79 % ročne zo sumy 9 064,44 eura od 29. mája 2015 do zaplataenia zamietol. Bol toho názoru, že zmluvné úroky patria žalobkyni len do zosplataenia úveru, t. j. do 28. mája 2015 a preto jej nepatria ani úroky za oneskorené splátky.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP.“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom č. k. 16 Co 275/2018-179 z 27. júna 2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a vo výroku o náhrade trov konania potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že veriteľovi patria zmluvné úroky len do zosplataenia úveru. S ohľadom na prednosť aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských sporoch zdôraznil, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť v prípade omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu a po následnom zosplatení úveru oprávnenie veriteľa voči dlžníkovi na zmluvné úroky účtované od predčasného zosplataenia do zaplataenia. Úrok z úveru možno požadovať len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov, po zosplatení má veriteľ právo iba na úrok z omeškania. Podotkol, že zmluvné dojednanie, ktoré so stavom založeným jednostranným predčasným zosplatením úveru spája aj nárok na zmluvné úroky, je podľa § 52 ods. 2, resp. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Ide totiž o dojednanie, ktorými by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy. Napadnutý zamietavý výrok vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP v súlade s článkom 17 Základných princípov CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená a to od otázky „či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru až do jeho vrátenia, a to aj za obdobie po splatnosti úveru“. V tejto súvislosti poukázala na to, že aj pri zohľadnení Občianskeho zákonníka sa nárok žalobkyne na zaplataenie zmluvne dohodnutých úrokov z nesplateného úveru posudzuje v súlade s § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Keďže ňou uplatňovaný nárok na zaplataenie úrokov z úveru vyplýva priamo zo zákona, odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď jej nepriznal nárok na zaplataenie zmluvného úroku po zosplatení úveru. Z uvedených ustanovení podľa názoru dovolateľky nevyplýva, že by povinnosť dlžníka platiť úroky bola limitovaná splatnosťou úveru, resp. že by bolo vylúčené simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom podľa § 502 Obchodného zákonníka. Dodala, že právny záver odvolacieho súdu nezohľadnil, že protiprávny stav vyvolali žalovaní svojím nezodpovedným správaním. Ďalej uviedla, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nedochádza k zániku zmluvy, mení sa iba splatnosť jednotlivých častí pohľadávky (splátok). Podotkla, že pretrvávajúci stav, keď žalovaní naďalej užívajú (nevracajú) poskytnuté finančné prostriedky a žalobkyňa nimi fakticky nedisponuje, nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov. Opačným výkladom dochádza ad absurdum k neodôvodnenému zvýhodneniu žalovaných v neprospech žalobkyne. Na základe záveru odvolacieho súdu je zároveň postavenie dlžníka lepšie v prípade porušenia záväzku (nesplácanie úveru), než v prípade riadneho plnenia povinností. Na potvrdenie uvedeného poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, ako aj na rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach. Zdôraznila, že aj keď ochrana spotrebiteľov je neoddeliteľnou

súčasťou súkromného práva, je nutné ju interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2018, sp. zn. PL. ÚS 11/2016). Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie a žalobe v napadnutej zamietnutej časti vyhovieť. Uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Žalovaní 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“, resp. najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

12. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bola právna otázka od riešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a to, či veriteľ má právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru až do jeho vrátenia, a to aj za obdobie po splatnosti úveru.

13. Dovolací súd pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania dospel k záveru, že vymedzená právna otázka, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci samej, v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu v čase podania dovolania (t. j. 12. septembra 2019) ešte nebola vyriešená a preto dovolanie podané v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je procesne prípustné. Následne skúmal, či napadnuté rozhodnutie

spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP).

14. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie, či v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi naďalej patrí zmluvne dohodnutý úrok z istiny až do jeho vrátenia úveru, a to aj za obdobie po splatnosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie veriteľovi nárok na zmluvné úroky z úveru po jeho zosplatnení už nepatrí, lebo zosplatnením úveru došlo k zmene zmluvného vzťahu medzi jeho účastníkmi a preto sa veriteľ môže od dlžníka domáhať popri plnení istiny už len úrokov z omeškania a nemá nárok na zmluvne dojednaný úrok. Dovolateľka tomuto názoru oponovala a tvrdila, že veriteľovi po zosplatnení úveru nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov nezaniká a za obdobie po zosplatnení úveru má právo od dlžníka paralelne (kumulatívne) požadovať úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov až do ich skutočného vrátenia, ako aj úrok z omeškania.

15. Vo vzťahu k nastolenej právnej otázke je nevyhnutné poznamenať, že v čase rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní v prejednávanej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 pod R 5/2021, s právnou vetou po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

15.1. Z jeho odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech s vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania).

15.2. Zosplatnenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

15.3. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokedy (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplatneniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

15.4. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

16. Na uvedenom právnom názore dovolací súd zotrval aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 208/2019, sp. zn. 2 Cdo 263/2019, sp. zn. 3 Cdo 35/2020, sp. zn. 5 Cdo 46/2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020, sp. zn. 7 Cdo 111/2019, sp. zn. 8 Cdo 66/2020, sp. zn. 9 Cdo 24/2020, sp. zn. 4 Cdo 66/2020) a preto vyslovený právny názor v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 možno považovať už za ustálený. Dovolací súd nemá žiadny relevantný dôvod sa od tohto právneho názoru v prejednávanej veci odkloniť. Namietanie nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvný úrok aj po zosplatnení spotrebiteľského úveru bolo dôvodné.

17. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním v napadnutej časti - v zamietajúcom výroku čo do zaplatenia úrokov z úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXX/XXXX z 11. novembra 2011 (§ 449 ods. 1 CSP) vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie (§ 450 v spojení s § 390 CSP).

18. V ďalšom konaní je odvolací súd povinný opätovne rozhodnúť o uplatnenom nároku na zmluvné úroky vo výške 7,29 % p. a. zo sumy 9 064,44 eura od 29. mája 2015 do zaplatenia, s tým, že je potrebné posúdiť obsah dojednaných zmluvných podmienok vyplývajúcich z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXX/XXXX z 11. novembra 2011, najmä vo vzťahu k bodom 5 a 7, z ktorých vyplýva celková čiastka, ktorú musí poberateľ úveru zaplatiť (v čase uzatvorenia zmluvy), ako aj celková doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vysloveným právnym názorom v tomto uznesení je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP).

19. V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 10. júna 2021 vo veci C-192/20, Súdny dvor vyslovil, že s výhradou overení, ktoré prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, sa má smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že nie je uplatniteľná na vnútroštátne ustanovenia, podľa ktorých spotrebiteľ, ktorý uzavrel s predajcom alebo dodávateľom zmluvu o úvere platiť predajcovi alebo dodávateľovi bežné úroky za obdobie od rozhodnutia o tomto zosplatnení až do skutočného splatenia požičanej sumy, pokiaľ zaplatenie úrokov z omeškania a iných zmluvných pokút splatných podľa uvedenej zmluvy umožňuje kompenzáciu

skutočnej škody, ktorú predajca alebo dodávateľ utrpel.

20. O trovách konania (pôvodného i dovolacieho) rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.